

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **P. N.**, zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Sovova 709/5, 412 01 Litoměřice, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. července 2013, č.j. 13178/DS/2013/GL, **t a k t o** :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jaroměř ze dne 17. 5. 2013, č.j. ODSH-8/2013/VŠ, kterým zamítl námitky žalobce proti záznamu v jeho evidenční kartě řidiče jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 13. 3. 2013 potvrdil.

II. Obsah žaloby

Žalobce uvedl žalobu tvrzením, že žalovaný vydal rozhodnutí, jenž nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí, a jako takové je zcela nepřezkoumatelné, pro zjevnou nesrozumitelnost a nezákonnost, neboť měl ignorovat žalobní argumentaci. Své závěry totiž opřel pouze o jediný rozsudek Nejvyššího správního soudu, který navíc nebyl publikován (č.j. 2 As 19/2009-93).

Žalobce se dále zabýval těmi právními otázkami, které jsou dle něho pro posouzení věci rozhodující. Souhlasil se žalovaným v tom, že zápisem bodů do

evidenční karty řidiče nebyla porušena zásada *ne bis in idem*. Žalovaný ale zcela zaměnil tuto zásadu s principem úhrnného a souhrnného trestu, a současně zaměňuje termín „dvojitý trest“ s termínem „vedlejší trest“, což jsou právní instituty zcela odlišné. Z tohoto pohledu je dané rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jelikož žalovaný neuvedl, z jakého důvodu považuje institut vedlejšího trestu za neaplikovatelný a z jakého důvodu odmítá uplatnění principu právě souhrnného trestu, jakož i samotné aplikace *per analogiam legis* s trestními principy uvedenými v trestním řádu a trestním zákoníku.

Žalobce dále uvedl, že i Nejvyšší správní soud nemá dosud zcela jednoznačný názor, zda jde o „sankci“ či „administrativní opatření“. Žalobce je ovšem toho názoru, že na danou věc dopadají principy trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, a tedy je na místě aplikovat trestněprávní institut ovládající souběh trestných činů (přestupků a jiných správních deliktů).

Dle žalobce je v daném případě irelevantní, zda jde formálně o „specifické opatření“, tedy implicitní „vedlejší trest“, či jde o explicitně stanovený „vedlejší trest“. Žalobce má za to, že jde pouze o „terminologické“ rozdělení v rámci právního řádu, které je politickým rozhodnutím o systematizaci dané právní normy. Tato systematizace ovšem nemůže mít vliv na aplikovatelnost obecných právních principů, a i *per analogiam legis* s jinými právními předpisy, které obdobný institut řeší.

Žalobce má za to, že správní orgány jsou povinny uplatnit právě doktrínu souhrnného a úhrnného trestu. Přičemž doktrína úhrnného trestu je aplikována již dnes v § 123c odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tedy není důvodu, aby nebyla aplikována doktrína i trestu souhrnného.

Adresáti veřejné správy se dostávají do libovůle správních orgánů, které mohou, ale i nemusí, zaslat přestupky dotyčnému správnímu orgánu k projednání, ať je to ve vztahu policie vs. věcně a místně příslušný správní orgán či ve vztahu věcně a místně příslušný správní orgán vs. správní orgán, kterému může (nebo i nemusí) věc postoupit dle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích. Vlivem neregulovaného správního uvážení tak může nastat celá škála situací, a to od projednání zcela ve společném řízení až po projednání v jednotlivých řízeních. Není dle žalobce přípustné, aby za tytéž přestupky bylo možné uložit jak sankci, tak též vedlejší trest v rozmezí od 3 do 12 bodů, jenom podle toho, zda je věc projednávána ve společném řízení či společným správním orgánem – takové jednání je zcela zjevnou libovůlí a jde o jednání *ultra vires*. Zde je nutno s ohledem na jednotnost právního řádu jednoznačně dovodit zásadu *pro dubio libertate* a z této vycházet při výkladu daných právních norem.

Neuplatněním principů známých v trestním řízení je porušeno též právo na spravedlivý proces plynoucí z čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, pokračoval žalobce a svůj názor podepřel odkazem na rozsudek ESLP *Malige vs. Francie*.

V další části žaloby žalobce četnými odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, důvodovou zprávu k zákonu č. 411/2005 Sb., ustanovení § 57 odst. 3 zákona o přestupcích a § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu podporoval svůj závěr o nutnosti aplikace zásad pro uložení souhrnného trestu v dané věci, neboť, jak

poznamenal, v daném případě předpis správního práva princip souhrnného trestu vůbec neřeší. Povaha souběhu či naopak absence souběhu je navíc dána faktickým stavem, bez ohledu na to, jak je tato skutečnost případně popsána v rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o vině a které představuje rozhodnou právní skutečnost pro provedení záznamu bodů. O tom, zda mezi více delikty je jednočinný nebo vícečinný souběh, popřípadě zda zde vůbec žádný souběh není a celé jednání tvoří jediný skutek, nerozhoduje způsob, jímž jsou skutková zjištění popsána ve výroku o vině, ale výlučně objektivní skutkový stav.

Z uvedeného dle žalobce plyne, že v případě záznamu bodů do evidenční karty řidiče jde o (byť specifické) trestně-správní řízení před správním orgánem, na které dopadají základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoli veřejnoprávního deliktu. Při zápisu bodů je tedy nutno přistoupit k principu úhrnného a souhrnného trestu (sankce).

Správní orgán, který provádí zápisy bodů, tak z úřední povinnosti je povinen přezkoumat, zda nebyly naplněny podmínky k uplatnění principu „úhrnného a souhrnného trestu“ pro zápis bodů v kartě řidiče. Postup správního orgánu, který zapisuje body, je v daném případě *per analogiam legis* s příslušnými ustanoveními trestního zákoníku a řádu týkajícímu se souhrnného trestu. Správní orgán tedy má provést výmaz takto dosažených bodů a realizovat provedení zápisu dle principů úhrnného trestu, tj. provést záznam bodů pouze za nejzávažnější z nich, konstatoval žalobce.

Žalobce následně na skutkovém stavu projednávané věci demonstroval příklad, při němž vyšel z předpokladu, že níže uvedené skutky -

1. přestupek 17. 8. 2012 - právní moc 13. 3. 2013,
2. přestupek 14. 12. 2012 - právní moc 14. 12. 2012,
3. přestupek 6. 2. 2013 - právní moc 6. 2. 2013,

by byly (příkladným) trestným činem v dopravě. S ohledem na skutečnost, že první skutek byl spáchán dne 17.8.2012 a rozhodnutí nabylo právní moci dne 13.3.2013, tak na skutky spáchané dne 14.12.2012 a 6.2.2013, byť by byly projednány v analogii zkráceného přípravného řízení (§ 179a a.n. trestního řádu) a následně vydán trestní příkaz (§ 314e trestního řádu), tak nejméně na skutek ze dne 14.12.2012 by nemohla být uplatněna trestní doktrína „byl za takový čin odsouzen nebo potrestán“, ale soud by musel přistoupit k principům úhrnného, resp. souhrnného trestu a postupovat dle § 43 trestního zákoníku, a to nejméně mezi událostmi ze dne 17.8.2012 a 14.12.2012. V soudní praxi by byl zrušen též výrok o trestu v rozsudku ze dne 6. 2. 2013 (viz § 43 odst. 2 věta druhá, trestního řádu) a opět aplikována doktrína úhrnného a souhrnného trestu.

V souvislosti s tím žalobce upozornil, že zápisy do registru řidičů provádí jeden správní orgán, a to ten, který vede kartu toho kterého konkrétního řidiče. V takovém případě není pochyb o tom, že se tuto skutečnost tento správní orgán dozvěděl již při samotném zápisu, a měl se jí zabývat v námitkovém řízení k provedení zápisu bodů do karty řidiče.

Uvedl dále, že za využití striktní doslovné interpretace § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu v daném případě došlo k diskriminaci spočívající ve skutečnosti, že

žalobce nebyl poučen o možnosti projednání věci ve společném řízení, kdy při takovém projednání by byl počet bodů upraven.

V návaznosti na to žalobce upozornil, že diskriminační jednání odlišného postupu je zcela nepřipustné, jelikož je porušeno právo na spravedlivý proces. Je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip in dubio pro libertate plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny). Z ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny je pak nutno dovodit, že žádné ustanovení správního práva nelze vykládat extenzivně. Namísto je naopak maximální zdrženlivost, tedy v pochybnostech postup ve prospěch zachování práva.

Shora uvedené pak žalobce v závěru žaloby shrnul do následujících závěrů:

1. Zápis bodů do registru řidičů je správním opatřením sankčního charakteru, který se rovná povaze "vedlejšího trestu", jak je chápán obecnou právní doktrínou trestní.
2. Tento „vedlejší trest“ se pouze zapisuje z úřední povinnosti postupem uvedeným v hlavě V. zákona o silničním provozu.
3. Vedle postupu o úhrnném počtu zaznamenaných bodů podle § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu, příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je povinen zkoumat, jsou-li naplněny podmínky pro uplatnění principu souhrnného počtu zaznamenaných bodů, tj. případy, kdy pachatel spáchal přestupek dříve, než bylo správním orgánem prvního stupně vyhlášeno rozhodnutí za předchozí přestupek v dopravě.
4. Jsou-li nesprávně aplikovány principy úhrnného a souhrnného počtu zaznamenaných bodů, provede obecní úřad obce s rozšířenou působností z úřední povinnosti, a to nejpozději v rámci řízení o námitkách vůči zápisu bodů do evidenční karty řidiče, výmaz z registru řidičů u těch bodů, kterých se aplikace daných principů týká.

Navrhl proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, včetně jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě v zásadě kopíroval obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný s odkazem na znění § 123a zákona o silničním provozu uvedl, že v případě bodového hodnocení se jedná o evidenci přestupků či trestných činů v registru řidičů s příslušným záznamem bodů.

Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 19/2009-93, dle jehož závěrů důsledky bodového systému nelze chápat jako nepřipustné ukládání dvojího trestu. Jedná se o specifické opatření, jehož účelem je motivovat řidiče k

dodržování předpisů o provozu na pozemních komunikacích a eliminovat ty z nich, kteří se opakovaně a dlouhodobě dopouštějí porušování těchto předpisů. Bodovým hodnocením dochází k průběžnému sledování kázně řidičů, přičemž důsledkem porušování předpisů o provozu na pozemních komunikacích, za které jsou ukládány sankce, může být právě pozbytí řidičského oprávnění v případě dosažení dvanácti bodů.

K námitce žalobce, že při zápisu bodů je nutno přistoupit k principu úhrnného a souhrnného trestu (sankce), žalovaný uvedl, že s tímto názorem nesouhlasí. Zápis bodů v registru řidičů má administrativní charakter a není sankční či trestní povahy, proto nelze dovozovat tzv. absorpci trestů či sankcí.

Správní orgán zaznamenal 2 body za přestupek (překročení rychlosti v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h) ze dne 14. 12. 2012, v právní moci dne 14. 12. 2012, 4 body za přestupek (nedání přednosti v jízdě) ze dne 06. 02. 2013, v právní moci dne 06. 02. 2013, a 7 bodů za přestupek (neprodlené nezastavení vozidla účastníka dopravní nehody) ze dne 17. 08. 2012, v právní moci dne 13. 03. 2013. V předmětné věci se jednalo o celkem tři samostatné přestupky projednané správním orgánem vždy v samostatném správním či blokovém řízení. Z toho vyplývá, že nebyla splněna podmínka pro společné řízení a následně pro aplikaci § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu.

Žalovaný tak dospěl k závěru, že záznam bodů byl proveden v souladu se zákonem, tedy došlo k posouzení, zda podkladem pro záznam bylo oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení či pravomocné rozhodnutí (o přestupku, trestném činu), zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku. Správní orgán I. stupně podklady pro záznam bodů v odůvodnění rozhodnutí uvedl, včetně zapisovaných bodů. Body jsou v registru řidičů zaznamenány v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu, tedy ve správné výši a jsou správně sečteny.

Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobce

Na vyjádření žalovaného k žalobě reagoval žalobce ještě replikou. Nechápal nesouhlas žalovaného s tím, že je nutno přistoupit k zápisu bodů principem úhrnného a souhrnného trestu (sankce). Úmysl zákonodárce z důvodové zprávy je jednoznačný a v současnosti je aplikována při udělování bodů doktrína *úhrnné absorpční zásady* s odkazem na právní zvyklosti. Žalobce k tomuto opakovaně dodal, že žalovaný zaměňuje jednotlivé právní instrumenty, v tomto případě »*úhrnná absorpční zásada*« a »*souhrnná absorpční zásada*« uplatněná *per analogiam* k trestnímu řízení.

Žalobce se dále zabýval vyjasněním pojmů implicitně a explicitně stanovený vedlejší trest. Implicitní „vedlejší trest“ je *de iure* právní normou nevyjádřený, ale *de facto* aplikovaný trest, což vyjádřil ESLP právě v rozsudku Malige vs. Francie. Explicitně stanovený „vedlejší trest“ je trest, který je výslovně stanovený v právní normě; v daných souvislostech žalobce dodal, že jde v právním řádu České republiky o trest *sui generis*, jelikož není výslovně uveden ve výčtu sankcí (viz § 11 zákona o přestupcích) - nejde o »zákaz činnosti«, ale »ztrátu oprávnění k dané činnosti«, ovšem materiálně má nejbližší právě sankci zákazu činnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

K otázce trestu *sui generis* žalobce rovněž dodal, že tento trest není udělován správním orgánem výrokem, ale nastává ze zákona, a to dosažením 12bodů, tedy jde o specifickou právní úpravu svého druhu. Žalobce zopakoval názor, že jde pouze o „terminologické“ rozdělení v rámci právního řádu, které je politickým rozhodnutím o systematizaci dané právní normy. Tato systematizace ovšem nemůže mít vliv na aplikovatelnost obecných právních principů, a i *per analogiam legis* s jinými právními předpisy, které obdobný institut řeší či obecnými právními předpisy.

Jak v případě, že jde o „specifické opatření“ (názor žalovaného), tak i v případě, že jde o vedlejší trest (názor žalobce), je v daném případě nutno s ohledem na trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a ve smyslu v žalobě hojně odkazované soudní judikatury uplatnit doktrínu souhrnné absorpční zásady (jde-li o „specifické opatření“) či doktrínu souhrnného trestu (jde-li o vedlejší trest).

V obou případech je tedy zřejmé, že zápis bodů neodpovídá doktrinální konstrukci aplikace souhrnné absorpční zásady, a to i přes to, že úhrnná absorpční zásada je již v případě zápisu bodů aplikována, uzavřel žalobce.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb.,

soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Povaha záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu se stala, s ohledem na dosavadní nejednou judikaturu, předmětem posouzení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Ten o této otázce rozhodl usnesením ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014-55; všechna rozhodnutí správních soudů citovaná v tomto rozsudku jsou přístupná na www.nssoud.cz. A to se závěrem, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále také jen „Listina“) a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále také jen „Úmluva“).

Současně Nejvyšší správní soud konstatoval, že na základě shora citovaného právního závěru nedochází k porušení zásady non bis idem zakotvené v čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě, a to jak ve vztahu mezi sankcí za spáchání přestupku nebo trestného činu a udělením bodů, tak i ve vztahu mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů.

Důsledkem shora uvedeného pak byl závěr, že i na otázku počtu bodů, jaký se má zapsat do registru řidičů, je třeba aplikovat ústavní zásadu mající původ primárně v právu trestním, konkrétně že trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl spáchán; pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny).

Lze tedy přisvědčit těm žalobním úvahám, že na záznam stanoveného počtu bodů do registru řidičů je skutečně nutno nahlížet jako na trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy. Nikoliv však již těm úvahám, že na základě tohoto právního závěru je nutno, aby příslušné obecní úřady, které zaznamenávají podle § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu body do registru řidičů, byly povinny bez dalšího automaticky aplikovat všechny zásady, které jsou vlastní pro právo trestní, v přezkoumávané věci konkrétně zásadu souhrnného trestání.

Tato zásada je zakotvena v čl. 43 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Dle jeho věty první soud uloží souhrnný trest podle zásad uvedených v odstavci 1 (v němž je zakotvena zásada úhrnného trestu – pozn. krajského soudu), když odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Dle věty druhé soud spolu s uložením souhrnného trestu zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Pokud jde o zásady vymezené v odstavci 1 téže normy, pak krajský soud zdůrazňuje zejména tu, že odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejprísněji trestný. Princip úhrnného trestu byl zakotven i v § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu, dle něhož dopustí-li se řidič více přestupků nebo trestných činů, spáchaných jednáním zařazeným do bodového hodnocení a projednaných ve společném řízení, zaznamená příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností počet bodů stanovených pro nejzávažnější z nich.

S ohledem na skutkový stav přezkoumávaného případu popsany žalobkyní v žalobě by dle jejího názoru měla být zásada souhrnného trestu aplikována v dané věci tak, že příslušný obecní úřad vymaže z úřední povinnosti již do registru řidičů zaznamenané body za přestupky pravomocně ukončené dne 14. 12. 2012 a 6. 2. 2013 a následně zaznamená do registru řidičů body za přestupek spáchaný 17. 8. 2012, řízení o němž bylo pravomocně ukončeno dne 13. 3. 2013, neboť se jednalo o přestupek nejzávažnější, za který zákon stanoví nejvyšší počet bodů.

Zásada souhrnného trestání však není v řízení o záznamu počtu bodů do registru řidičů dle krajského soudu aplikovatelná hned z několika důvodů.

Předně skutečnost, že zákonodárce v zákoně o silničním provozu zakotvil využití institutu úhrnného trestu, nikoliv také trestu souhrnného, nepovažuje krajský soud za opomenutí. Pokud by totiž chtěl zákonodárce zakotvit také zásadu souhrnného trestání, znamenalo by to nutně výraznější legislativní úpravu zákona o silničním provozu.

Dle něho řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek nebo trestný čin podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, se v registru řidičů zaznamená stanovený počet bodů. Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek nebo kde dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty nebo rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu).

Věcně a místně příslušný správní orgán je tedy oprávněn body do registru řidičů zaznamenávat na základě shora uvedených podkladů a shora uvedeným způsobem. Není ovšem ze zákona nadán pravomocí, pokud by měla být aplikována zásada souhrnného trestání, k tomu, aby již zaznamenané body v registru řidičů vymazával a nahrazoval záznamy vymazané záznamy jinými. Stejně tak není správní orgán oprávněn k tomu, aby z úřední činnosti sledoval, zda jsou u jednotlivých přestupků nebo trestných činů, kterých se řidič dopustil, resp. v návaznosti na to u záznamu počtu bodů do registru řidičů, které na základě nich provedl, splněny podmínky pro uplatnění zásady souhrnného trestu. K zakotvení takových pravomocí správního orgánu by bylo třeba zcela nepochybně pregnantní zákonné úpravy, nelze je dovozovat za pomoci analogie z ustanovení trestního zákoníku týkajících se souhrnného trestu.

Tomu ostatně nasvědčuje i právní úprava institutu souhrnného trestu zakotvená v § 42 odst. 2 (v návaznosti na § 42 odst. 1 trestního zákoníku). Ten předvídá, že soud spolu s uložením souhrnného trestu také rozhodne o dřívějších rozsudcích, konkrétně mu dává pravomoc je ve výroku o trestu zrušit. Stejně tak zakotvuje oprávnění soudu, v případě vícečinného souběhu většího počtu trestných činů, uložit trest odnětí svobody v rámci trestní sazby, jejíž horní hranice se zvyšuje o třetinu. Obecně řečeno, soudu je dána pravomoc zohlednit skutečnost, že ukládá trest za větší počet trestných činů a to tak, že může zvýšit horní hranici trestní sazby, tedy uložit trest přísnější. Žádnou takovou možnost správního uvážení o počtu bodů zaznamenávaných do registru řidičů však zákon o silničním provozu správním

orgánům nedává. Skutečnost, že přestupce spáchal více přestupků, by tak správní orgán při zápisu počtu bodů do registru řidičů nijak zohlednit nemohl, což by bylo v rozporu se smyslem a účelem zásady souhrnného trestání a významně ji tak při praktické realizaci deformovalo.

Absence zakotvení zásady souhrnného trestání při započítávání bodů dle § 123b a násl. zákona o silničním provozu je tak dle přesvědčení krajského soudu projevem skutečnosti, že zákonodárce nepovažoval aplikaci této zásady na dané řízení „po rozumu“ za možnou a vhodnou. Proto ani nevybavil správní orgány pravomocemi, pomocí nichž by mohly (byť i za pomoci analogie zákona) tuto zásadu naplnit.

S premisou žalobkyně, která (byť ne možná výslovně) plyne z obsahu žaloby, tedy že pokud je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů trestem, je nutno v řízení předcházejícím záznamu bodů do registru aplikovat *per analogiam legis* všechny zásady trestního práva, se nemůže krajský soud ztotožnit také z jiného důvodu. Za situace, kdy rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že záznam stanoveného počtu bodů do registru řidičů je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 věty druhé Úmluvy, lze jistě připustit, že by se na předcházející správní řízení některé ze zásad trestního práva aplikovat měly. Kupříkladu Nejvyšším správním soudem výslovně zmíněná zásada, že trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl spáchán; pozdějšího zákona se použije, jestliže to je pro pachatele příznivější, která je zakotvena v čl. 40 odst. 6 Listiny. Dle krajského soudu by se to ale mělo týkat zásad zakotvených buď v Úmluvě nebo zakotvených v ústavním pořádku České republiky, konkrétně v Ústavě České republiky nebo v Listině. Mezi takové zásady ale zásada souhrnného trestání rozhodně nepatří. Institut souhrnného trestu je zakotven v trestním zákoníku, tedy toliko v zákoně, který je součástí právního řádu České republiky. Povinná aplikace této zásady trestního práva v řízení předcházejícím záznamu stanoveného počtu bodů do registru řidičů tak ani z tohoto důvodu není na místě.

Ostatně ani Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře nezachází tak daleko, že by po orgánech států, které podléhají jeho jurisdikci, požadoval analogickou aplikaci všech trestněprávních zásad či institutů při rozhodování o jakémkoliv „trestním obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Právě naopak, ESLP výslovně připouští možnost kompenzovat extenzivní interpretaci pojmu „trestní obvinění“ restriktivní interpretací rozsahu garantovaných práv – k tomu viz např. rozsudek velkého senátu ve věci *Jussila proti Finsku*, ze dne 23. 11. 2006, č. 73053/01 (srov. také Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 581-582).

V přezkoumávané věci tedy dle názoru krajského soudu správní orgány při záznamu stanoveného počtu bodů do registru řidičů nikterak nepochybily, neboť provedly záznam bodů dle předložených podkladů, když přestupky žalobce ze dne 14. 12. 2012 a 6. 2. 2013 byly vyřešeny pravomocně v blokovém řízení. Při záznamu bodů v případě přestupku ze dne 17. 8. 2012, ohledně něhož probíhalo správní řízení pravomocně ukončené 13. 3. 2013, neměly povinnost (ale ani pravomoc) postupovat způsobem, jaký si představuje žalobkyně. Tedy nemohly přezkoumávat ani skutečnost, zda řízení o jednotlivých přestupcích měla být spojena do společného

řízení, aby mohla být uplatněna zásada úhrnného trestání, ani nemohly při záznamu bodů do registru aplikovat zásadu souhrnného trestání. Jejich postup tak krajský soud považuje za souladný se zákonem o silničním provozu.

Správní orgány obou stupňů pak svá rozhodnutí odůvodnily způsobem srozumitelným a logickým, obsah odůvodnění naplňuje požadavky vymezené v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu. Nelze tedy přisvědčit názoru žalobce, že by byla nepřezkoumatelná, a to ať už pro jejich nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů.

Krajský soud tedy neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou. Vzhledem k tomu, že v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, jak plyne ze soudního spisu.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 19. listopadu 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu